

LBRIS

We know
books

Rodica Moșanu

Povești pentru copii de la bunica Rodi

20 de povești despre copilărie

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOȘANU, RODICA

Povești pentru copii de la bunica Rodi:

20 de povești despre copilărie / Rodica Moșanu

—Snagov : Letras, 2023

ISBN 978-630-312-015-7

821.135.1

ISBN eBook PDF: 978-630-312-016-4

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2023, Rodica Moșanu

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.letras.ro

contact@letras.ro

Cuprins

SOTIRAS	7
MELCUL	10
UȘA GALBENĂ	14
VISUL	18
KETY	21
RIZA-BUBURUZA	25
DOR ÎMPĂRAT	28
NICIODATĂ	33
PRINȚESA BRIZO	36
BUNICII	40
AIDAN	43
VULPIȚA LUV	46
PALATUL MUZICII	50
DIMINEAȚA	54
PUIUL DE CUC	57
BUCURIA	60

FULGUL DE NEA	63
ANICA	67
GUTUIUL	71
TOM	75

We know
books

SOTIRAS

Cu vocea caldă și mieroasă, mama începuse de ceva timp să citească povestea de seară micuților. Așezați unul lângă altul, cei trei muschetari, cum îi plăcea tatălui să-i cheme, erau doar ochi și urechi. De mult nu mai stătuseră atât de atenți, mai mereu se întâmplă ca unul dintre ei să se plictisească, întrebând întruna mama cât mai durează povestea. În acea seară, povestea i-a captivat atât de mult, încât din când în când mama mai trăgea cu ochiul să vadă de nu cumva adormiseră. Povestea era despre o stea norocoasă care trăia în galaxia stelelor. Numele ei era SOTIRAS. De mult nu se mai născuse o stea, iar când galaxia stelelor aproape-și pierduse speranța, dintr-un con de umbră al pământului, o licărire minusculă plecă spre înaltul infinit al orbitei și într-o mare explozie de lumină și-a făcut apariția ea: SOTIRAS, numele ei fusese predestinat. La sosirea sa, timpul s-a oprit, dând șansă tuturor din Univers să poată ajunge să aducă daruri micuței stele norocoase. Timp de șapte zile, Cosmosul a fost gazda tuturor galaxiilor, oferindu-le adevărate spectacole de lumină și culoare. Strălucirea stelelor a luminat până și acel con de umbră al pământului, unde într-una dintre căsuțele albastre înșiruite ale aceluia sătuc de pescari greci își duceau traiul doi tineri soți. Din acea căsuță a pornit ani-lumină SOTIRAS.

Totul a început într-una din nopți, când tânăra femeie a avut un vis ciudat. Se făcea că Universul reunise toate galaxiile, anunțând că acela era ultimul an galactic pentru galaxia stelelor. Dacă nu vor reuși să dea viață unei noi stele, întreaga lor lume va dispărea pentru totdeauna. Tânăra femeie s-a trezit într-o mare de frică, gândul că într-o zi niciun copil al pământului nu va mai avea steaua sa norocoasă a determinat-o să-i povestească soțului. Împreună au decis ca primul lor copil, atunci când va dori să vină pe lume, să primească drept destinație galaxia stelelor, iar numele ce-l va purta să fie SOTIRAS, în limba lor greacă însemnând... SALVATOAREA.

Și azi, dacă priviți cerul, dragilor, de veți vedea că acolo sus cineva vă face cu ochiul, să știți că e ea, salvatoarea dorințelor și purtătoarea de noroc a pământenilor!

COPILE DRAG, și visele pot deveni într-o zi stele norocoase. Continuă să privești cât mai sus!!!

MELCUL

Stând mai mult decât mergând, un biet melc plângea de tremura pământul pe unde călca. Nici după atâta timp nu putea să înțeleagă cum de tocmai lui i s-a întâmplat așa rușine. Ori de câte ori trece prin grădina gândacului de Colorado, îi vine să-i distrugă întreaga cultură de cartofi, așa ar simți că și-ar mai șterge durerea din suflet. Totul s-a întâmplat în urmă cu doi ani, când vecinul său bondar nu mai înceta să-i spună:

—De când te știu, porți aceeași culoare a casei, nu te-ai plictisit? Mai schimbă și tu!

Melcul, ca să-i răspundă mai cu stil, a zis că el caută un pictor faimos, care pe lângă culoare să-i dea și o mai mare valoare casei sale. Auzind discuția, furnica, tocmai trecând pe cărare, începând să dea din aripioare și fără a fi întrebată, a început să vorbească.

—Pe cât de lent și lipicios, mai ești și mofturos. În grădina asta mare poate picta orișicare.

Bietul melc, simțindu-se înțepat de vorbele furnicii, ce s-a gândit. Ce-ar fi să meargă la vecinul gândac de Colorado să-l întrebe cine i-a vopsit aripile, că tare mult îi place desenul și și-ar dori și el o căsuță așa frumos colorată. Gândacul, din fire lăudăros, când a fost întrebat, i-a răspuns:

—Eu mi le-am pictat, și pe față, și pe dos.

Melcul, ca să fie sigur că a înțeles, l-a întrebat:

—Dar cum ai stat, cu capul în sus sau doar culcat?

Însă răspunsul gândacului a fost sec și fără sens, zicându-i că importante sunt culorile, nu cum stai. Crezând că totul era clar, melcul i-a mulțumit și, plecând spre casă, în drumul său și-a cumpărat ceva culori și o pensulă, hotărât să-și picteze singur micuța sa căsuță. Dar ce să vezi, când totul părea să fie pregătit, și-a dat seama că nu știe cum să stea. S-a întors, s-a sucit, s-a sprijinit de o buturugă, însă oricum se așeza, imediat se rostogolea, încât nu avea nicio șansă să-și coloreze casa.

A așteptat până a doua zi, iar la prima oră a dimineții era deja în fața porții gândacului de Colorado, dar de această dată rugându-l să-i vopsească el căsuța. Gândacul, prefăcut, i-a zis că are atâtea altele de făcut, că n-ar avea timp, însă, cum îl consideră bun prieten, o să-l ajute. Doar că trebuie să știe că vopselele pe care el le folosește sunt foarte scumpe, iar ceea ce-i mai important e că trebuie plătit înainte de a începe a picta. Melcul, bucuros nevoie mare că a reușit să-l convingă, i-a plătit cât a cerut și s-a așezat frumos pe o bancă la soare, așteptând ca gândacul să-și pregătească culorile. După nici un sfert de oră, gândacul i-a zis că a terminat și a ieșit tocmai cum și-a dorit, spunând că i-ar arăta și lui, însă ieri i s-a spart oglinda. Melcul i-a mulțumit și mândru că bondarul o să moară de invidie când îl va vedea, s-a pornit spre grădina sa. Toată bucuria l-a ținut cât a traversat un rând de cartofi, căci după aceea, totul s-a transformat în suferință. Toate acestea, din momentul când s-a întâlnit cu o furnică, care la vederea sa a început să râdă ținându-se cu toate piciorușele de burtă. Săracul melc, nedumerit, a întrebat ce o distrează atât de mult. Atunci, furnica a scos oglinda din gentuța sa și i-a apropiat-o să se vadă. Puțin i-a lipsit săracului melc să nu

leşine, nu-i venea să creadă cum arăta căsuţa sa. Indiferent din ce parte se privea, era tot dunguliţe roz cu picăţele albastre, iar din loc în loc, câte o bulină galbenă cu zeci de punctuleţe verzi. Ce a trăit în acea zi l-a făcut pe melc să stea ascuns sub frunze mai bine de un an. Cu ajutorul ploii şi al razelor de soare, azi, căsuţa sa a revenit la culoarea ei originală, pe care din moşi-strămoşi o poartă cu mândrie toţi cei din familia melcilor.

**COPILE DRAG, prietenia există când umbra ta
este aceeaşi cu umbra... sa!**

UȘA GALBENĂ

Într-o seară ce părea a fi ca toate celelalte, fetița ceru bunicii să-i povestească o întâmplare de când era ea copil. Deodată, fața bunicii s-a schimbat, iar în colțul ochilor săi albaștri își făcură apariția câteva lacrimi. La vederea lor, fetița s-a speriat, crezând că a supărat-o cu ceva, a sărit în brațele ei și, cu amândouă mânuțele, a început să o mângâie cerând iertare. Ca să-și liniștească nepoțica, bunica i-a zis:

—Nu, nu m-ai supărat, draga mea, doar că uneori amintirile mai au și colțuri neșlefuite și, când pășesc prin memoria timpului, pot atinge ferestrele căsuțelor cu lacrimi, care, spărgându-se, se varsă pe obrajii noștri. Cu un zâmbet ușor și nostalgic, ea a luat căpșorul nepotei, i l-a așezat în poala sa și a început a povesti.

Totul s-a întâmplat într-o zi fierbinte de vară, să fi avut vârsta ta, poate puțin mai mare, cine-și mai aduce aminte, glumi bunica. Părinții erau plecați dis-de-diminează la adunat de fân, toată această muncă trebuia făcută pe răcoare, înainte ca razele soarelui să ardă. Nici bine nu mă trezisem și hop-țop eram în drum, locul de joacă al tuturor copiilor din acele vremuri.

—Bunico, o întrerupe nepoțica, dar ai ieșit la joacă fără să-ți speli fața și dinții?

—Draga mea, erau alte timpuri pe atunci, i-a răspuns bunica, continuându-și povestea. Fiecare casă avea 3-4 copii, așa ne adunam 25-28 de suflete și, cât era ziua de lungă, tot praful drumului îl ridicam de sute de ori în aer cu picioarele noastre.

Fetița, puțin nedumerită, întrebă:

—Dar de unde venea praful, bunico?

—Hei-ha, draga mea, pe atunci nu era tot acest asfalt, toate aceste trotuare, toate aceste mașini pe care le vezi tu acum. Străzile se chemau mahalale, iar drumurile erau doar simplu pământ bătătorit. Ochii fetiței se făcură mult mai mari, încât bunica dori să continue. Uitasem să-ți spun, micuțo, ceva foarte important din povestea noastră, se vede că am îmbătrânit. Și făcând cu ochiul nepoțelei continuă: ca să nu ne plictisim de aceleași jocuri, fiecare copil alegea tema zilei. În acea zi era rândul meu, întâmplarea făcea că doar cu o zi înainte mama, adică străbunica ta, m-a certat foarte aspru, deoarece stăteam toată ziua la joacă și nu dădeam nici cu o mătură în curte, așa că am decis jocul zilei chiar în acel moment. Dimineața, când mulțimea de copii s-a adunat, am anunțat: azi eu sunt șefa, iar tema e ORDINE ȘI CURĂȚENIE. Mulți au privit puțin nemulțumiți, poate se așteptau la cu totul altceva. Și cum eu eram organizatorul zilei, am ales ca loc de joacă fix curtea casei mele, așa că fetițele mai mici trebuiau să aștearnă paturile, cele mari se ocupau de spălatul vaselor, iar pe băieții i-am împărțit în trei grupuri.

—Bunico, bunico, o întrerupe nepoțica, dar băieții te ascultau?

—Desigur, scumpa mea, regulile jocului erau foarte respectate. Și continuă povestea: primul grup de băieți avea de măturat curtea, al doilea grup trebuia să pregătească vreascuri pentru aprins focul, iar cel de-al treilea grup, format din cei mai mari, trebuia să curețe teicile animalelor și păsărilor, ca apoi să le umple cu apă și grăunțe.

Inima mea era plină de fericire la gândul cât de bucuroasă va fi mama la întoarcere! Dar cum uneori în viață socoteala de acasă nu se potrivește cu cea de la târg, una dintre fetițe a găsit undeva pe un raft al casei o cutie cu vopsea galbenă și i-a venit năstrușnica idee să vopsească ușa de la intrare. Of, of, imaginează-ți, micuțo, ce trăire am putut avea. Iar ca totul să fie complet, cineva din mulțime a început a striga că mama era la trei case distanță. Fiecare a scăpat pe unde a putut, iar eu, cu o frică mare cât casa, m-am așezat pe colțul prispei, în fața ușii galbene, plângând de mi se scutura rochița pe mine. Când mama m-a văzut plângând, crezând că mă lovisem, m-a luat în brațe să mă liniștească. Dar la vederea ușii, tot ce-mi aduc aminte e că scumpa mea mamă a început să râdă cum nu o mai văzusem. Nu am putut să înțeleg râsul ei de atunci niciodată, îmi amintesc însă că m-a sărutat aproape de sufocat, zicându-mi că mă iubea cu acea duiosie ce doar mamele o pot avea. Ce zici, draga mea, ți-a plăcut povestea?

Dar nepoțica adormise de mult în brațele moi ale bunicii. Cine știe, poate chiar visa la o temă a jocului de a doua zi.

**COPILE DRAG, săruturile mamei apără de orice
primejdie și teamă, pe apă, pe uscat!**